

Hồi 1

Thiếu Lâm Kinh Biến

Trong một đêm thu mưa giông tầm tã, ngôi Thiếu Lâm Tự hùng cứ trên đỉnh Cao Sơn đột nhiên có một khách bí mật đến viếng. Người khách này muốn gặp cho kỳ được Thiếu Lâm Chuông Môn là Phổ Vân Thiền Sư. Vị thiền sư này đã đóng cửa tự lánh mặt chẳng tiếp khách đã năm năm trường rồi.

Người khách bí mật này là một thanh niên bận áo xanh, quần áo ướt nhem, thoạt trông có vẻ tiêu tụy bất kham, nhưng hai nhãn quang của chàng thì bén nhọn như tên, làm cho người thoạt nhìn chàng phải khiếp đảm.

Thủ lãnh của toán phụ trách ngôi canh Từ Minh Đại Sư, cự tuyệt không chấp nhận việc vào truyền bầm lại.

Người Thanh y thiếu niên ấy cười nhạt, bỗng nhiên rút từ trong mình ra hai tấm thiệp trắng đưa trước mặt Từ Minh Đại Sư, nói:

- Bất luận quý Chuông Môn có chịu tiếp kiến hay không, tấm thiệp này, tốt hơn là hãy mời người xem qua mới được.

Từ Minh Đại Sư cầm thiệp xem qua, sắc diện bỗng nhiên biến đổi.

Trên thiệp đó đề rành rẽ rằng:

“Chuyển trao đến tay Phổ Vân Thiền Sư!”

Làm cho Từ Minh Đại sư cả kinh không phải là hàng chữ ấy mà là một hình vẽ để thay thế chữ ký.

Hình vẽ ấy là một quả tim vấy đầy máu đỏ. Trên có một thanh đoản kiếm xuyên qua.

Từ Minh Đại Sư neho mày bạc, rồi vội vàng đưa Thanh y thiếu niên vào khách xá, và chạy vào Tri Khách Thiền Đường đưa tấm thiệp cho Tri Khách Trưởng Lão, vừa bị gọi giật ngược thức dậy và còn đang dụi mắt.

Tri Khách Trưởng Lão thấy thiệp cả kinh, sự ngáy ngủ lập tức tiêu tan mất hết, lập tức chạy bay vào Đạt Ma Viện, đưa ngay cho Thủ Tòa Trưởng Lão.

Thủ Tòa Trưởng Lão cũng biến sắc mặt, hơi do dự một phút, đoạn quyết định gõ cửa xin vào diện kiến Chương Môn Phổ Vân Thiền Sư.

Nơi tịnh xá Di Đà, Phổ Vân Thiền Sư đóng cửa tu niệm đã được năm rồi, nghe báo cáo lập tức ra lệnh cho kẻ hầu mở cửa, cho Thủ Tòa Trưởng Lão là Phổ Huệ Thiền Sư vào yết kiến, vì trừ phi có chuyện trọng đại, hay là chuyện bất đắc dĩ mới có vào đến Phổ Vân Thiền Sư, còn những chuyện tầm thường thì Thủ Tòa Trưởng Lão được quyền phụ trách.

Thủ Tòa Trưởng Lão chẳng kịp bấm báo, trước tiên đem thiệp giao liền.

Phổ Vân Thiền Sư vừa nom qua, đôi mày bỗng nhiên khóa chặt, mười ngón tay hơi run, mở thiệp ra xem.

Trên thiệp chỉ đề hai câu:

“Truyền thiệp gợi ý, kỳ du gặp mặt Văn thiếu hiệp sẽ nói sau.”

Phổ Vân Thiền Sư ngẩn nhìn giấy lâu, thở dài hỏi:

- Người đưa thiệp ở đâu nhỉ?

Thủ Tòa Trưởng Lão vội chấp tay:

- Đã mời hãn vào khách xá đợi mạng. Tấm thiệp này chẳng như là của Túy Tâm Tiên Tử hay sao?

Phổ Vân Thiền Sư cất tiếng niệm Phật rồi chậm rãi thốt:

- Người chết rồi há để hồi sinh, nhưng...

Nói đến đây lời nói đột nhiên ngừng lại, lão suy nghĩ giây lâu, lập tức biến sắc nói nhanh:

- Hãy mau dẫn người truyền thiệp vào La Hán Đường!

Thủ Tòa Trưởng Lão vâng dạ, đoạn bước nhanh ra ngoài.

Cách không lâu, Thanh y thiếu niên được Tri Khách Trưởng Lão dẫn dắt xuyên qua không biết bao nhiêu cung đài và điện và đến một nơi sau cùng là La Hán Đường.

La Hán Đường đã được Phổ Vân Thiền Sư hạ lệnh cho bốn tên hầu cận chạy bay đi cấp tốc triệu tập hơn mười vị cao thủ của Thiếu Lâm Tự, âm thầm mai phục sẵn bốn phía, để phòng bất trắc. Trong La Hán Đường, trừ ra Phổ Vân Thiền Sư đến trước ngồi đợi, ngoài ra không có một người nào khác. Bốn tên hầu cận tay cầm trường kiếm đứng sát trước cửa, Tri Khách và Thủ Tòa Trưởng Lão đều bị cản ngăn, chỉ có thể đứng ngoài cửa nghe ngóng.

Thanh y thiếu niên thấy khí phách phòng bị ấy, như chẳng để ý đến, ngênh mặt bước vào như chỗ không người, đi một mạch thẳng vào điện, chỉ thấy một lão tăng gầy đét, tuổi hơn bảy mươi, đang đứng giữa điện chấp tay vái chào:

- Phải Văn thí chủ đấy chăng?

Thanh y thiếu niên chấp tay đáp lễ:

- Tại hạ Văn Tử Lăng, lão thiền sư đây chắc là đương thời Thiếu Lâm Chuông Môn trưởng lão?

- Lão chính thị là Phổ Vân Thiền Sư!

Văn Tử Lăng nhãn quang vụt sáng rực, nơi khóe miệng chàng vụt nở một nụ cười.

- Tắm thiệp ấy, lão thiền sư đã xem qua rồi chứ?

Phổ Vân Thiền Sư niệm phật đáp:

- Trên thiệp ấy lời nói chẳng rành cho mấy, có câu "Kỳ dư gặp mặt Văn thiếu hiệp sẽ cho biết sau", là ngụ ý thế nào?

- Rất đúng đấy! Đây là người nhờ tại hạ chuyển giao thư này, một câu chuyện trao đổi giữa tại hạ và Thiền Sư sau khi gặp mặt.

Phổ Vân Thiền Sư nóng nảy chẳng kịp đợi hỏi ngay:

- Lão có thể hỏi trước một câu này, người nhờ thí chủ trao thư ấy là ai?

Văn Tử Lăng lạnh nhạt trả lời:

- Người truyền thư ấy muốn tại hạ giữ bí mật, xin thứ lỗi cho không thể nói ra được!

- Vậy thì thí chủ nói rõ câu chuyện trao đổi ấy là thế nào?

- Năm năm về trước, tòa Văn Gia Bảo bị mười mấy tay bịt mặt có một võ công cao cường bao vây cùng hãm. Trong Văn Gia Bảo, từ bảo chủ Nhất Kiếm Phiêu Thiên Văn Tín Hùng và tất cả gia quyến và thuộc hạ bảy mươi ba người đều bị tàn sát. Danh sách của mười mấy tên bịt mặt ấy mong lão thiền sư nên giao cho tại hạ, đấy là ý muốn của người trao thư cho tại hạ chuyển lời cùng lão thiền sư.

Phổ Vân Thiền Sư chấp tay niệm phật đáp:

- Lời hỏi của thí chủ có hơi kỳ quái rồi, cái chết của Nhất Kiếm Phiêu Thiên Văn Bảo Chủ, lão nghe qua rất là đau đớn nhưng làm sao có danh sách của bọn hành hung được...? Vậy thí chủ là người kế nghiệp của Văn Bảo Chủ?

- Không phải đâu! Văn Bảo Chủ là sư phụ của tại hạ...

Chàng ngưng giây lát, rồi nói tiếp:

- Trong giới giang hồ đồn đãi rằng: lúc Văn Gia Bảo gặp tai nạn, thì lão thiền sư đang làm khách tại nhà ấy, cho nên người ta quả quyết rằng: duy chỉ có lão thiền sư đây là biết được bọn ấy mà thôi.

- Chuyện đồn đãi nơi chốn giang hồ đâu có lấy chi mà tin chắc cho được...

Văn Tử Lăng đột nhiên cười lớn:

- Rất đúng đấy, chuyện đồn đãi ở chốn giang hồ, đâu có thể nào tin chắc được, cũng như mười bảy năm về trước đây, có lời truyền tụng rằng Túy Tâm Tiên Tử tự sát vì tình, nhưng thật ra thì chẳng có đúng như thế, và Túy Tâm Tiên Tử hiện nay vẫn còn sống ở trên đời này...

Phổ Vân Thiền Sư sắc diện biến đổi mấy lần, trầm giọng:

- Chỉ đơn đưa vào một tấm danh thiếp, lão làm sao tin người được?

- Thì ra thiền sư muốn xem tín vật đó hử?

Nói xong thò tay vào tay áo rút ra một thanh đoản kiếm, kiếm ngắn chỉ độ một thước, cán được khảm vang và cấn ngọc, chàng mỉm cười hỏi:

- Lão Thiền Sư vẫn còn nhận ra vật này chứ?

Phổ Vân Thiền Sư biến sắc:

- Trời! Túy Tâm Kiếm...!

Văn Tử Lăng trầm giọng:

- Tại xin hỏi câu chốt, danh sách của bọn hung thủ ở Văn Gia Bảo năm năm về trước, vậy lão thiền sư có bằng lòng đem giao lại cho tại hạ hay không?

Vừa nói chàng liền nhẹ hươ thanh đoản kiếm lên, một kiếm quang chiều diệu chói mắt, cả tòa La Hán Đường đều tràn ngập một luồng khí lạnh thấu xương...

Phổ Vân Thiền Sư nhè nhẹ thở dài, nhanh nhẹn thò tay vào túi rút ra một vải lụa vàng cuộn tròn trao cho Văn Tử Lăng:

- Danh sách chỉ có một bản này mà thôi, người hãy lấy đi!

Văn Tử Lăng cười nhạt nói:

- Thì ra lão thiền sư đã có mang sẵn ở bên mình à...?

Chàng đưa tay tiếp lấy, ngó sơ qua, rồi cất vào trong túi áo.

Chỉ nghe Phổ Vân Thiền Sư trầm lặng giây lát lâu, rồi cất tiếng:

- Những vật quan trọng như thế này, lão nào dám giao cho ai cất giữ đâu!
- Nhưng tại sao lão thiền sư lại chối rằng chẳng biết?
- Lão giờ đây chẳng giải thích chi cho nhiều, vậy Văn thí chủ đem thiếp đến đây là có ý gì?

Văn Tử Lăng cười dừng dung:

- Người nhờ tại hạ mang thư đến đây, ý muốn nhờ lão thiền sư giúp ra tay mời tất cả Chưởng Môn của bảy đại môn phái đương thời, đúng vào ngày rằm Trung Thu tháng tám, trước canh ba tề tựu đông đủ tại Thiếu Lâm Tự này, nếu thiếu một người thì...

Chàng gần giọng tiếp:

- Người ấy có nói rằng: Sẽ đem cơ nghiệp của Thiếu Lâm Tự hơn nghìn năm nay, và cả một trăm lễ tám viện phái Thiếu Lâm và tất cả tánh mạng của giới tăng lữ để thay thế...

Phổ Vân Thiền Sư trợn tròn đôi mắt, nhưng vụt ảo não than dài:

- Vậy thì phiền Văn thí chủ hãy chuyển lời cùng người, lão tăng sẽ tuân mạng và làm theo đúng như lời đã dặn...

Văn Tử Lăng tay nắm chặt thanh đoản kiếm, sắc diện nghiêm trang:

- Tại hạ cũng có việc, là nhờ lão thiền sư đưa ra khỏi sơn môn để khỏi gây thêm trận quyết đấu chẳng cần thiết!

Phổ Vân Thiền Sư chẳng chút do dự gật đầu:

- Chuyện này tự nhiên là phải thế...! Lão sẽ vì thí chủ mà dẫn đường cho!

Nói xong lão đi trước dẫn đường nhưng hai người vừa ra khỏi La Hán Đường, thì trước mặt áo cà sa phát phới, một làn sóng người tràn ngập cả đường đi.

Dẫn đầu là Đạt Ma Viện Thủ Tòa Trưởng Lão Phổ Huệ Thiền Sư, theo sau người là mười hai vị Trưởng Lão, kế tiếp là bốn vị Hộ Pháp, kế nữa là mười sáu vị Điện Chủ, đệ nhất lưu cao tăng ở trong Thiếu Lâm Tự, này hầu hết đều có mặt.

Khi thấy Chưởng Môn pháp giá vừa bước ra khỏi viện, toàn thể có mặt đều nín im phăng phắc, người người đều chấp tay kính lễ, nhưng không một ai chịu dang ra để nhường lối đi.

Phổ Vân Thiền Sư niệm phật, đoạn cất tiếng hỏi:

- Các vị tụ tập ở đây có ý gì?

Thủ Tòa Trưởng Lão Phổ Huệ Thiền Sư bước đến cúi đầu:

- Hãy thứ lỗi cho hạ tòa những lời vọng ngôn! Thiếu Lâm phái của chúng ta sáng lập đã hơn nghìn năm nay rồi, bấy lâu nay đều được giới võ lâm tôn sùng kính nể, nhưng nếu để cho một gã trẻ tuổi kiêu ngạo này muốn gì được nấy, tùy ý đi lại, chẳng hóa ra làm mất mặt của phái Thiếu Lâm, và làm cho tất cả quần hùng trong thiên hạ, đối với môn phái chúng ta mất sự tin tưởng đi chăng?

Giọng nói của lão có vẻ kích động vô cùng, và cũng xuyên qua lời nói trên, hiển nhiên là toàn người ngoài cửa đều nghe rõ lời đối thoại của hai người trong viện.

Phổ Vân Thiền Sư thần sắc trầm mặc, đứng im lặng như pho tượng, ngửa mặt nhìn trời, lăm lăm lấy một mình:

- Uy danh của Thiếu Lâm phái chẳng phải là bị hủy diệt ở hôm nay, mà là mười bảy năm về trước, đã bị hủy diệt mất rồi...!

Nói đoạn lão vung tay áo rồi sấn bước tới trước.

Tất cả các vị trưởng lão đều biến sắc, đồng bước vệt sang hai bên.

Phổ Vân Thiền Sư vẫn không dừng bước, tiếp tục tiến tới.

Bốn vị hộ pháp vừa thối lui, vội đồng thanh cất tiếng:

- Hạ tòa chúng tôi thật thất lễ, nhưng chỉ mong Chuông Môn đại huynh chấp nhận một việc!

Phổ Vân Thiền Sư dừng bước:

- Bốn vị sư đệ muốn chấp nhận việc gì?

- Hạ tòa chúng tôi chẳng dám vi phạm luật pháp của Chuông Môn, nhưng chúng tôi mạo muội ra ý kiến này, trước khi Văn thí chủ rời khỏi nơi đây, xin cho thỉnh giáo vài chiêu...

Phổ Vân Thiền Sư hơi nheo mày, quay sang Thiếu Tăng:

- Việc này còn đợi xem ý kiến Văn thiếu chủ sao mới được...

Nói xong, từ từ bước sang một bên vài bước, hiển nhiên là đối với chuyện này đã có ý chấp nhận.

Văn Tử Lăng thần sắc lạnh như băng, cười nhạt:

- Bốn vị đồng một lúc đưa ra ý kiến ấy, tại hạ dù sao cũng ráng lãnh giáo của bốn vị một chiều...

Thủ lĩnh của bốn vị hộ pháp là Giáng Long Tôn Giả chấp tay niệm phật:

- Thiếu Lâm phái từ trước đến giờ chẳng ỷ đông hiếp yếu, vậy trận thử sức này ta lãnh giáo trước tiên.

Văn Tử Lăng vụt quát lên:

- Tại hạ chẳng thể chờ lâu, bốn vị hãy mau rút khí giới ra mau!

Nói xong, chàng rút thanh đoản kiếm ra sẵn sàng chờ đợi.

Giáng Long và Phục Hổ hai vị hộ pháp đưa mắt trao đổi ý kiến, đoạn mỉm cười nói:

- Văn thí chủ đã có ý như thế, chúng tôi cung kính mà tuân mạng!

Vừa nói xong, "soạt soạt" bốn vị đồng rút trong người ra bốn lưỡi đao sáng loáng, đồng lượt dùng thế Bát Phương Phong Vũ, phân ra tiền hậu tấn công Văn Tử Lăng.

Văn Tử Lăng chẳng chút sợ hãi, đột nhiên cất tiếng cười lớn:

- Bốn vị thiền sư hãy cẩn thận, xin thứ lỗi cho tại hạ hơi mạnh tay nhé...

Vừa nói, tay chàng vừa vung kiếm lên, một luồng kiếm khí hàn quang, vụt tỏa ra mấy trượng vuông vức.

Trong khi kiếm quang vừa tỏa ra, một tràng tiếng "keng, keng" cũng theo đó mà vang lên.

Văn Tử Lăng chẳng muốn quyết đấu, chỉ giao thủ có một chiều, rồi đăng thân nhảy vọt ra xa hơn ba trượng, thoát ly ra khỏi vòng chiến đấu.

Tất cả quần tăng Thiếu Lâm đều cả kinh thất sắc, muốn buột miệng kêu lên, thì ra bốn thanh đao thép tốt của bốn vị hộ pháp đều bị cắt đứt hết một đoạn, chỉ còn một đoạn ngắn cầm nơi tay mà thôi.

Phổ Vân Thiền Sư vẫn với sắc diện trầm lặng, dường như là đã biết trước việc này rồi, niệm A di đà phật, đoạn quay về phía quần tăng đang biến sắc quát bảo:

- Các người vẫn chưa chịu thối lui hay sao...?

Bốn vị hộ pháp mặt đỏ như gấc, đồng ném khúc đao còn lại, hướng về phía sau, tự rút lui...

Phổ Vân Thiền Sư lại niệm phật nói:

- Bốn vị Hộ Pháp Tôn Giả là nhất lưu cao thủ của bốn tự, còn không chịu nổi một chiêu của thí chủ, kỳ dư những người khác thì chắc khỏi nói đến rồi. Nay việc cấm môn của lão vẫn chưa đủ, xin thứ lỗi cho lão chưa thể đưa đi xa nữa!

Văn Tử Lăng không nói lời nào, cung hai tay thi lễ, đoạn giữa hai bức tường người, chàng rảo bước đi nhanh ra khỏi môn tự.

Sau khi Văn Tử Lăng đi xa rồi, bốn vị hộ pháp đồng bước tới phủ phục trước mặt Phổ Vân Thiền Sư, nói:

- Danh dự của Thiếu Lâm đã bị hạ tòa làm bại hoại mất rồi, bây giờ chỉ còn cách là thác đổ tạ lỗi với các tổ sư, hạ tòa chúng tôi giờ đây cáo biệt Chương Môn sư huynh!

Nói xong, mỗi người đồng giơ hữu chưởng định tự sát.

Phổ Vân Thiền Sư lắc đầu nói:

- Hãy khoan...! Giờ đây không phải là lúc để nói về uy danh và tăm tiếng nữa, phải biết rằng giới võ lâm sắp có đại biến. Nếu như giữ cho kỳ được cơ nghiệp của tổ sư chúng ta để lại, ấy mới là chuyện phải làm gấp rút...

Nhãn quang của lão rảo qua một lượt, đoạn lẩm bẩm tiếp:

- Nếu nói rằng chết để tạ tội, thì mười bảy năm về trước ta đã tự sát rồi...!

Phổ Huệ Thiền Sư gật gật đầu, đoạn quay qua bốn vị hộ pháp nói tiếp:

- Bây giờ đây có một việc còn quan trọng hơn chết, là bốn vị sư đệ có chịu được hay không sự gian nan cực khổ...

Giọng nói đến đây thu lại thực nhỏ như chỉ để đủ cho bốn vị hộ pháp nghe:

- Hãy theo dõi cho kỹ được gã Văn Tử Lăng kia, chú ý xem coi hắn tiếp xúc với bất kỳ một người nào! .

Giáng Long Tôn Giả than nhỏ:

- Văn Tử Lăng võ công cao thâm, chỉ sợ e chúng tôi khó mà đảm nhiệm việc ấy!

Phổ Vân Thiền Sư chậm rãi nói:

- Văn Tử Lăng, thân thủ võ nghệ, tuy thuộc vào hạng thượng thặng, nhưng lần lượt của hắn vẫn vẫn là thanh đoản kiếm lợi hại ấy, nếu bốn vị sư đệ nếu chịu thì triển cái tuyệt học của phái Thiếu Lâm, thì sự thắng phụ cũng chưa biết là có thể về phần ai đấy...!

Lão cảm khoái thở dài, đoạn nói tiếp:

- Huống chi, ngoại trừ ra bốn vị sư đệ, trong bốn tự này, còn có ai mà đảm nhiệm việc ấy cho vừa sức nữa đâu!

Thủ Tòa Trưởng Lão vội tiếp lời:

- Bốn vị nếu còn trù trù đợi cho Văn Tử Lăng đi khỏi phạm vi của chùa này quá xa, tới chừng đó muốn truy tông cũng không phải là chuyện dễ dàng rồi đấy!

Bốn vị hộ pháp liếc mắt nhìn nhau nói:

- Chúng tôi đồng tuân pháp lệnh!

Nói xong bốn tăng đồng đăng không nhảy vọt lên, phút chốc bóng bốn người mất hút sau cơn mưa gió...

Phổ Vân Thiền Sư đứng lặng giây lâu, đoạn cất tiếng nói:

- Hãy chuẩn bị để truyền thơ nhé...!

Nói xong lão rảo bước về phía Đại Hùng Bửu Điện.

Phổ Vân Thiền Sư vừa đến Đại Hùng Bửu Điện thì kẻ tả hữu đã chuẩn bị xong văn phòng tứ bửu, ở bên đã để sẵn lồng trúc, trong có nhốt bảy con bồ câu đưa thư.

Phổ Vân Thiền Sư cầm bút thảo nhanh bảy lá thư, đoạn đưa cho thủ hạ buộc chặt vào chân bảy con bồ câu, đoạn thả chúng ra. Bồ câu đã được huấn luyện sẵn, nên khi thả ra chúng liền bay bổng lên hướng ra tứ phía, trong phút chốc đã biến mất dạng.

oOo

Đại Hùng Bửu Điện lúc bấy giờ đã vắng lạnh, chỉ còn bốn tên hầu cận và Thủ Tòa Trưởng Lão cùng với Phổ Vân Thiền Sư.

Phổ Vân Thiền Sư lo lắng thở dài, cất tiếng nói:

- Phổ Huệ sư đệ! Ta bây giờ lập tức phải đi xa, nên bốn phái trọng trách, ta giao cho sư đệ coi sóc tất cả!

Thủ Tòa Trưởng Lão nghe qua, kinh ngạc nói:

- Chưởng Môn sư huynh, chẳng là đã truyền thơ đi cho bảy đại môn phái Chưởng Môn, đúng vào đêm rằm Trung Thu hội họp tại Thiếu Lâm Tự này rồi hay sao?

Phổ Vân Thiền Sư lắc đầu nói nhỏ:

- Không phải như vậy đâu! Trong thơ đại ý là mời họ lập tức khởi hành, đồng đến Hiệp Lề Sơn hội ngộ!

- Đồng đến Hiệp Lề Sơn đấy à?

- Phải đấy, ta phải cấp bách xét cho ra một việc, và sau mới có thể quyết định làm cách nào để đối phó với tai họa sắp đến...

Thủ Tòa Trưởng Lão nghiêm trọng đáp:

- Hạ tòa sẽ tận dụng hết tất cả khả năng để làm tròn sứ mạng mà sư huynh đã giao phó. Nhưng thưa sư huynh, về vấn đề này mà tiểu đệ còn đang thắc mắc là: Túy Tâm Tiên Tử mười bảy năm trước, thật ra chưa chết đấy ư?

Phổ Vân Thiền Sư nheo mày giãy lâu, đoạn nói:

- Đây là việc đại bí mật của giới võ lâm mà từ ngàn năm nay chưa từng có, Túy Tâm Tiên Tử đã dứt thở hơn mười ngày, mà thi thể vẫn còn hơi nóng, thanh đoản kiếm đâm xuyên qua tim, mà không có giọt máu chảy ra...

Lão buông tiếng thở dài, đoạn chậm rãi nói:

- Nếu như sau này mà có một trận đổ máu rừng rợn, đều là do ta lúc ấy có ý niệm sơ thất mà ra, âu cũng là nhân quả luân hồi, và là một việc chẳng có biện pháp nào tránh khỏi...!

Nói đến đây, Phổ Vân Thiền Sư khắc khổ cười, rồi tiếp:

- Câu chuyện mặc dù là thế, nhưng ta vẫn cố gắng tận lực mà làm, để ngăn cản tai họa sắp đến, nhược bằng, sức ta không đủ thì cũng đành phó thác cho trời... Trước ngày Trung Thu ta và các đại Chương Môn sẽ cùng về đến Thiếu Lâm Tự này, nhược bằng đúng ngày hẹn mà ta chưa về tới, thì việc ứng biến sẽ do sư đệ đảm trách...!

Nói xong lão thiền sư rút từ trong tay áo ra Phật Ấn bằng lục ngọc, trình trọng dùng hai tay nâng cao lên giao cho Phổ Huệ Thiền Sư.

Phổ Huệ Thiền Sư nghiêm trang vái lạy, đoạn đưa tay tiếp lấy Thiếu Lâm Chương Môn Phật Ấn, và thận trọng cất vào tay áo.

Phổ Vân Thiền Sư hơi trầm ngâm và nói tiếp:

- Trước khi ra đi ta có hai lời căn dặn. Điểm thứ nhất là việc ta rời khỏi Thiếu Lâm Tự này phải tuyệt đối giữ bí mật. Điều thứ hai là Ngọc Ấn là bảo vật truyền lại rất nhiều đời,

phải phái thêm cao thủ để phòng giữ. Nếu như ta chẳng ỷ hện về kịp, thì trước ngày rằm Trung Thu tháng tám phải đem Ngọc Ẩn tìm nơi khác an toàn hơn mà cất giữ. Còn tất cả việc khác, sư đệ nên tùy cơ ứng biến mà đối phó!

Thủ Tòa Trưởng Lão nhất nhất vâng dạ, trong lòng không khỏi cảm động và lo lắng. Âm thầm liếc nhìn Phổ Vân Thiền Sư, đoạn ân cần nói:

- Chưởng Môn sư huynh nên cho theo vài tay cao thủ, đề phòng khi bất trắc!

Phổ Vân Thiền Sư xua hai tay, nói:

- Người đông lại dễ dàng sanh chuyện, bốn người hầu cận ta vẫn để họ ở lại giữ Di Đà Tịnh Xá, cũng như ta bình nhật đóng cửa tọa quan, ta chỉ cần một mình là đủ...

Thủ Tòa Trưởng Lão định nói thêm vài lời, nhưng Phổ Vân Thiền Sư chẳng kịp đợi lâu, miệng niệm phật, đoạn nói:

- Sư đệ hãy thận trọng! Ta đi đây.

Vừa nói lão vừa phi thân nhảy vọt lên không, phút chốc bóng Phổ Vân Thiền Sư như vệt khói vàng, xuyên qua làn mưa tầm tã và mất hút theo đám mây mờ.

- o O o -